

са ползовахъ отъ довѣріето на баща му. Той бѣше чудовище, а не царь. Сичкійтъ Египеть стеляше; и съ сичко че името на Сезостриса, толкози любезно на Египтянитѣ, правяше ги да търпѣхтъ жестоко и низко поведеніе на сына му, но сынътъ тичаше къмъ пагубата си; и единъ владѣтель толкози недостоинъ за престола не можаше да царува много време.

„Азъ не си позволихъ вече да са надѣхъ за моето завръщаніе въ Итака. Живѣяхъ въ една кула на морскія брѣгъ до Пелуза (а), дѣто щѣхмы да са качими на корабитѣ, ако не бѣ умрѣлъ Сезостръ. Метофисъ имѣ способността да излѣзе отъ затвора и да са намѣсти при новия царь: той ма бѣ затворилъ въ тѣзи кула за да си отмъсти за немилостъта която му бѣхъ причинилъ. Азъ минувахъ днитѣ и нощитѣ въ дълбока скърбъ: сичко що бѣ ми предсказаль Термозирисъ и което бѣхъ чулъ въ пещерата видѣше ми са като сънь; бѣхъ потъхнълъ въ найлютытъ страданія. Гледахъ на волнитѣ които са удряхъ о подножіето на кулата въ която бѣхъ затворенъ: често наблюдавахъ корабитѣ клатени отъ бурята, които бѣхъ въ опасностъ да са строшѣтъ о канарата връху които кулата бѣше построена. Намѣсто да оплаквамъ тѣзи челоуѣци бѣдствующы отъ коработрошеніе, азъ завиждахъ на сѣдбата имъ. Скоро, думахъ азъ въ себе си, ще са свършѣтъ мжкитѣ на живота имъ, или ще стигнѣтъ у тѣхъ си. Увы! Азъ не могъ да са надѣхъ ни едното ни другото.

„Когато са топахъ тѣй въ бесполезна скърбъ, азъ съгледахъ стѣлпове отъ кораби като лѣсъ. Морето бѣше покрито съ платна които вѣтрѣтъ надуваше; водата са пѣняше подъ ударитѣ на безчисленны лопаты. Отъ сѣкадѣ чувахъ смутны викове; гледахъ на брѣга една часть Египтяны оплашени които тичахъ на оржжіе, а други които посрѣщахъ тѣзи флота която идяше. Тосѣ часъ распознахъ че тѣзи кораби бѣхъ едни финикійскы, а други кипърскы; защото моитѣ нещастія поченвахъ да ма правѣхтъ опытенъ во венчко което са касае до мореплаванѣто. Видѣ ми са че Египтянитѣ

(а) Градъ въ Египеть, на источната часть на Средиземното Море, днесъ въ развалины.